

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 6.

7de februar 1892.

18de aarg.

Bed sygeleiet.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakke til en adresse paa over 5 eksp. leveres det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

83 e.

Hvorledes lyder den slutning, som Jesus har lært os at sige til disse bønner, vi nu har gennemgaaet? Hvad er det, vi her skal mindes og holde frem for Gud? Hvad vil det sige, at riget er Guds? Svar: Det vil sige, at Gud er herre og konge over alle de troende, og at han derfor ikke vil negte os, hvad vi beber om, men stjænke os sin hjælp, naade og velsignelse. Hvad vil det sige, at magten er Guds? Svar: Det vil sige, at han formaar alt og derfor kan opfylde vor bøn. Hvad vil det sige, at æren er Guds? Svar: Det vil sige, at han skal have al lov og pris, fordi han baade vil og kan bønhyre os. Hvorfor har altsaa Jesus, tror du, lært os at mindes dette og holde det frem for Gud i vor bøn? Svar: Forat vi derved skal styrkes og opretholdes i troen paa hans løfte om bønhyrelse, og forat vi skal slutte vor bøn med en tak for, at han vil opfylde den. Skal vi af hjertet tro, at Gud vil give os alt, hvad vi beder om i det hellige fadervor? Er der ikke ogsaa et andet ord, hvori vi udtaler denne tro? Hvad betyder det ord *Amen*? (Se katekismen.) Hvorfor slutter altsaa fadervor med „*Amen*“? Hvorfor kan du være aldeles vis paa, at din bøn er antagen og bønhyret af din fader, som er i himlene? I hvilket bud har Gud befalet dig at bede? Nævn nogle steder af Guds ord, hvor han lover, at han vil bønhyre os. (Se Joh. 16, 23; Matth. 21, 22; Mark. 11, 24; Ef. 65, 24; Matth. 18, 19; Matth. 7, 7, 8.) Kan du nævne nogle eksempler fra bibelhistorien paa, at Gud hører vor bøn? (Se nr. 11; 13; 51; 78.) Opfylder Gud vor bøn altid straks? Kan du nævne eksempler af bibelhistorien paa, at Herren venter en stund, før han opfylder vor bøn? (Se nr. 75 og 80.)

Kan vi af os selv bede fadervor paa rette maade? Hvem kan alene lære os det? Hvorledes lærer den Helligaand os at bede paa rette maade? Svar: Derved, at han lærer os at komme som arme syndere

hen til Jesus Kristus og i troen paa ham faa alle vore synders forladelse. Da lærer vi at kjende Gud som vor kjærlige fader og da kan vi ogsaa af hjertet bede vort fadervor. (Se Rom. 8, 15; Gal. 46.)

„*Hadde jeg blot en moder.*“

et var en bidende kold december-aften 1871, da fru Holm hørte en sagte banken paa sin dør.

Hun reiste sig fra sin plads paa forhøjningen, hvor hun havde siddet og seet ud af vinduet, og lukkede op. Udenfor stod en liden fyr helt hvid af sne og med et ansigt, som sult og nød havde sat sine merker paa. Førrend hun kunde sige noget, sagde gutten med skjælvende stemme: „Vær saa god at give mig lidt at spise og lad mig varme mig lidt, jeg vil gjøre, hvad det skal være for at betale, jeg kan bærste fto, gaa erender, hente vand . . ., aa hvad? antag mig?“

Den unge kone betænkte sig. Hun var alene hjemme, men hun kunde jo nok have brug for ham i kjøkkenet, desuden kunde hun godt like guttens ansigt, endskjønt der var noget i det, som slog hende med tvil og frygt. Men hendes hjerte kunde ikke modstaa det bønlike udtryk, hun saa i de bedrøvede barnesøine.

„Ja kom da ind“, sagde hun, „i al fald kan du være her, til min mand kommer hjem. Sæt dig der ved kaffelovnen og varm dig. Du er jo hel stibfrossen.“ Hun satte en stol hen i hjørnet ved kaffelovnen og bad ham sidde ned, medens hun gjorde istand til aftensmaden, forat alt kunde være istand, til hendes mand kom hjem. Medens hun fryslede rundt i kjøkkenet og stuerne, kunde hun ikke andet end af og til kaste sit blik hen paa den lille, forkomne, pjaltede stiftelse i kaffelovnskrogen. Udenfor blæste det stærkt, sneen føg mod vindusruderne, i skorstenen bruste og sukke det, men ilden varmede saa deilig i kaffelovnen. Omsider hørte hun

fodtrin udenfor, sneen trampedes af, og manden kom ind, træt af sit dagværk.

„Na“, udbrød han, idet han saa gutten, „hvad er det, du har faaet der, kjære kone?“

„Det er en fattig gut, han var saa forfrosen, derfor lod jeg ham varme sig lidt!“

„Naa, gutten min!“ sagde manden og gik hen til sin lille gæst, „hvor kan det være, at du er kommen her ud til denne udkant af byen?“

„Na herre, jeg er gaaet paa lykke og fromme, men vinden var saa bidende kold, at jeg næsten ikke kunde holde det ud. Da jeg saa kom hertil og saa at der var lys indenfor, tog jeg mod til mig og bankede paa, — aa, maa jeg ikke blive her til i morgen, jeg vil gjøre alt, hvad det skal være, blot jeg maa blive!“

Fru Holm kunde se paa sin mands ansigt, at gutten gjerne maatte blive der den nat.

„Ja nu er det nok bedst, vi faar vor aftensmad, og naar du har spist, kan du fortælle noget mere.“

Snart kjendte folkene den stakkels guts historie, hans mor var død, da han var ganske liden. Hans far havde behandlet ham med haardhed og altid betragtet ham som en byrde. „Hadde jeg blot haft en mor!“ sluttete han sin sørgelige fortælling, medens taarerne strømmede ned af hans kinder, „da vilde jeg aldrig være løben hjemmefra, men jeg kan ikke holde det ud altid at faa præg af min far. Se selv“, sagde han og krængede trøstærmet op, „mine arme er sorte og blaa.“

„Men hvorfor slog din far dig saadan?“

„Fordi jeg ikke vil fortælle løgn og tigge, far vil ogsaa, at jeg skal stjæle, naar jeg kan komme afsted med det, men det vilde jeg ikke; jeg er snart 13 aar gammel og kan godt bestille noget for min søde.“

„Stakkars, stakkars gut“, sagde fruen. „Du har haft en haard lod. Ingen mor, intet hjem, ingen at gaa til.“ Taarerne traadte baade hende og hendes mand i øi-

nene, de tænkte paa 2 smaa grave oppe paa kirkegaarden, hvor deres to elskede børn nu sov under den kolde sne. Hvor havde de 2 haft det godt, hvor havde far og mor puslet om dem og gjort alt for at beholde dem, — medens dette fremmede barn var baade venneløs og hjemløs. „Vi kan rede en seng til ham ude i krogen i kjøkkenet, og saa kan vi se, hvad vi kan gjøre for ham i morgen“, sagde konen.

Dermed blev det. Men dag efter dag gik, og hver dag bad gutten, om han maatte blive der til „imorgen“, og da han var villig til at arbejde, beholdt de ham.

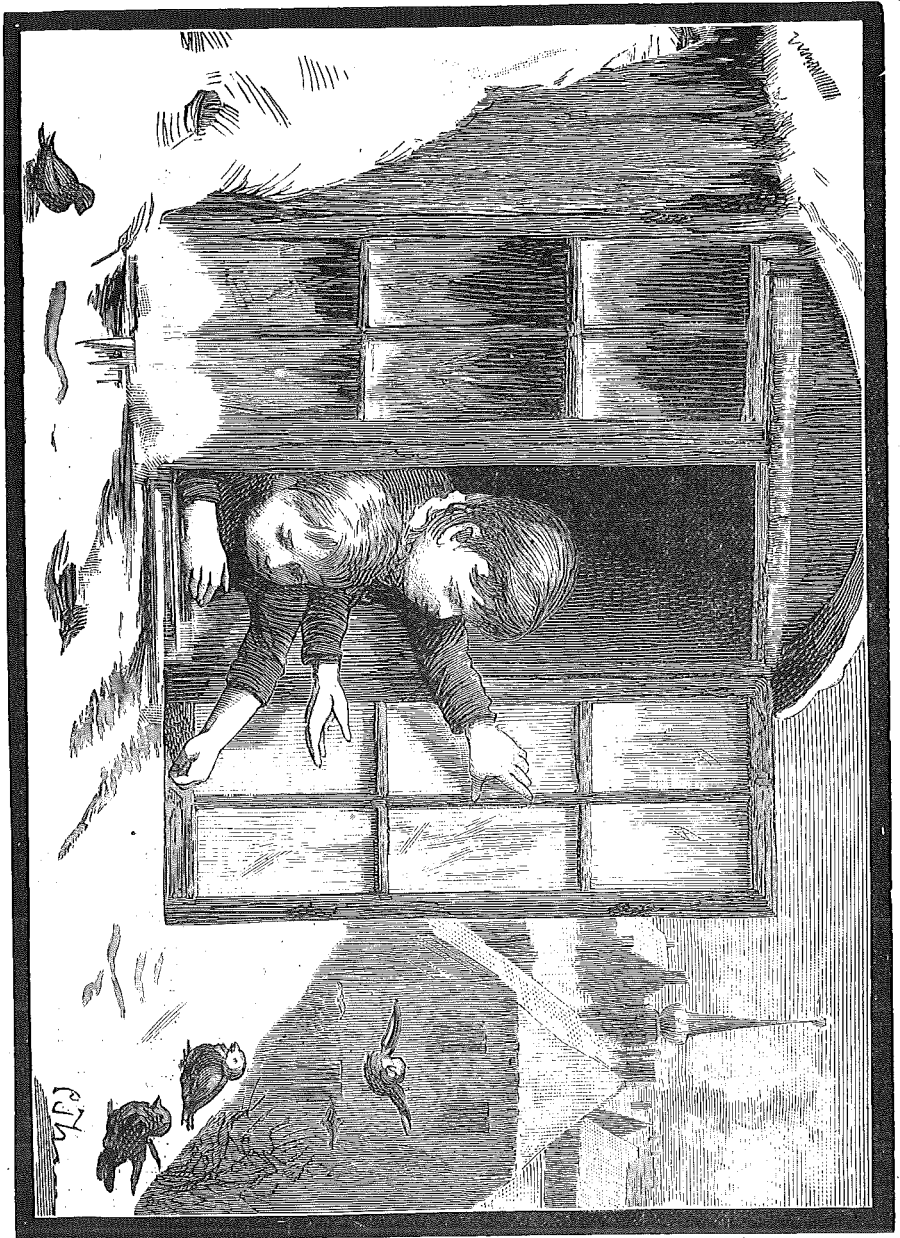
Juleaften kom en bager kjørende med brød. Gutten skulde hjælpe at bære brødet ind. Bagerkuffen saa vist paa ham, men sagde ikke noget. Da gutten var gaaet ud i kjøkkenet, sagde kuffen til fru Holm: „Kjender De den gut?“ — „Nei, ikke videre“, svarede hun og fortalte, hvad hun vidste. „Det er en liden, udpekuleret tyvknegt. Han har kun fortalt en del af sandheden. Jeg har selv med mine egne øine set ham stjæle i min mesters butik for en 14 dags tid siden. Hold bare skarpt øie med ham.“

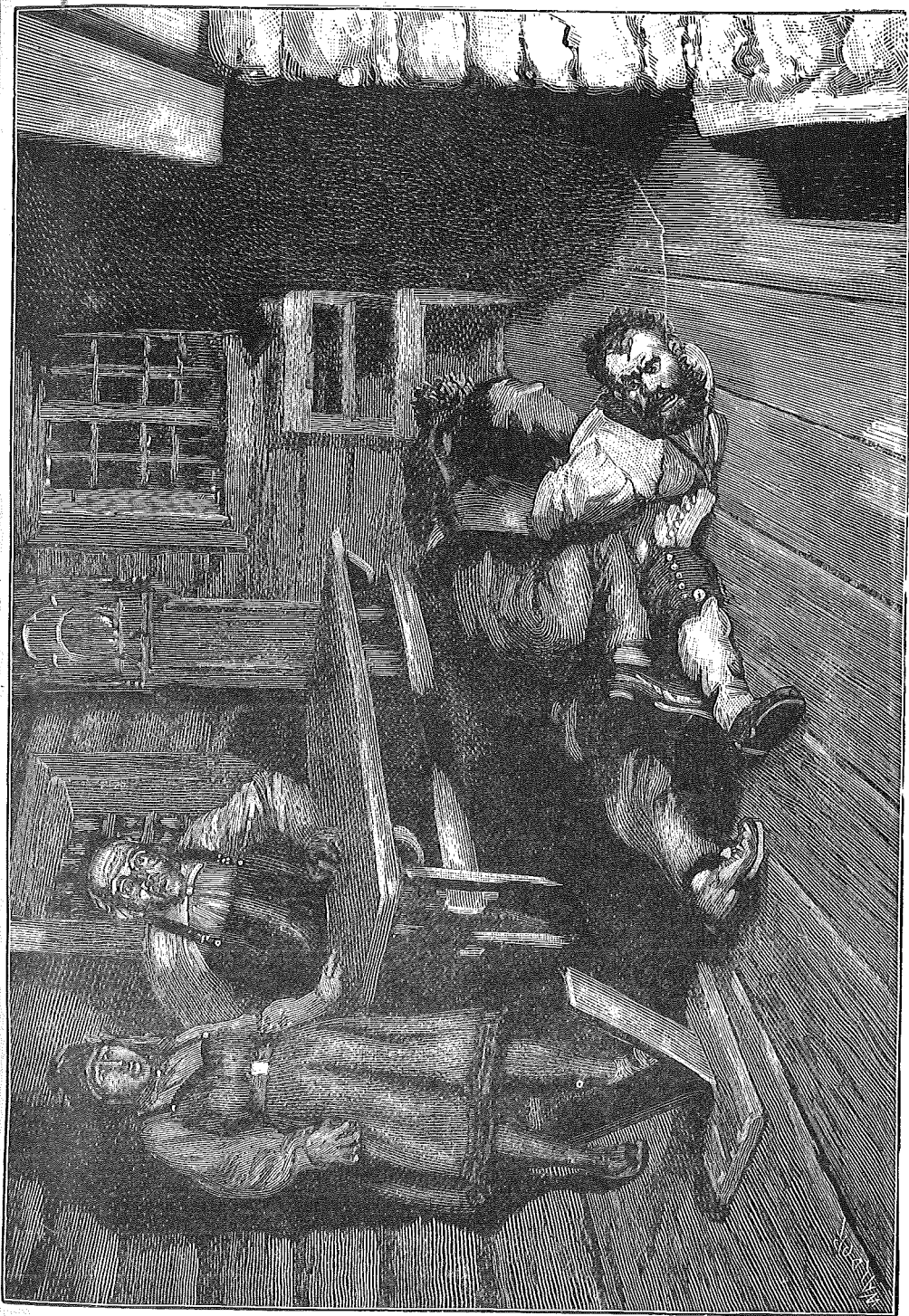
Med disse ord krøb han op i vognen og kjørte videre til de andre kunder. Hans ord gjorde et dybt og smerteligt indtryk paa fru Holm; hun tænkte frem og tilbage, men blev til sidst enig med sig selv og besluttede da at ville høre, hvad gutten vilde sige.

Skamfuld, med et forstyrret udtryk i ansigtet og aldeles søndernøst, hørte gutten paa hende. Som han stod der med bøiet hoved, blussende røde kinder, som taarerne strømmede nedad, og skjælvende læber, var han et billede paa den dybeste sorg. Til sidst samlede han sig sammen og sagde:

„Jeg ser nok, at det er til ingen nytte, jeg prøver paa at blive bedre — alle hader mig — ingen bryder sig om mig — jeg kan ikke blive til noget — tak, tak, for hvad De har gjort for mig, tak hr. Holm fra mig — og — — —“ sagde han og gik hen imod

Som ind; her er barnet!

Syn Talemarten i Norge: Overbunden.

døren. „Vent lidt!“ sagde fru Holm blødt, „fortæl mig først, hvorfor du skal.“ —

„Jeg havde ingen mad faaet den dag, og da far om aftenen kom hjem, pryglede han mig, fordi jeg sagde, jeg var sulken. Jeg løb da hjemmefra og gik ind i en bagerbutik for at bede om et stykke brød. Der var ingen i butikken, og saa — tog jeg noget brød og løb med det, — bagerkuffen har vel seet det indenfra gjennem døren. De løb efter mig, men kunde ikke fange mig, saa var det, jeg kom her. O, havde jeg blot en mor at gaa hen til.“

Gutten var sunken paa knæ foran hende, forjæves søgte han at afdørre taarerne med sine tynde fingre. „Kjære, lille Paul, du skal aldrig savne en mor, saa længe jeg lever“, sagde fru Holm og løftede ham op til sig. Hun trykkede ham ind til sig og bad ham se hende ind i ansigtet. Atter og atter kyssede hun den pjaltede tiggergut og hvistede kjærlige trøsteord til ham, ord, som han aldrig havde hørt før, ord, som kun en mor kan tale.

Hvilken juleaften det blev, kan vi tænke os, jeg ved næsten ikke, hvem der var mest glad, gutten, som havde faaet en mor og far, eller forældrene, som havde faaet en søn.

Hvor fru Holm sov sødt den nat, hvor hun drømte deilig, hun syntes, det var Guds engle selv, som havde bragt hende denne juleglæde.

Paul er endnu hos sine pleieforældre. Hans nye far har opdraget ham til trofskab og ærlighed. Den engang fattige, moderløse gut er nu en alvorlig, troende mand, og hans stille, kjærlige omsorg for sine pleieforældre tjener som mønster for mangan ung mand. Han kan nu spare sin aldrende pleiefar for meget arbejde, da han hænger i tidlig og silde og saaledes saa godt, han formaar, søger at betale sin gjæld til dem. Hver juleaften mindes han og forældrene især de ord: „Kast dit brød paa vandet, og du skal finde det igjen efter mange dage!“

I den sidste time.

Ynglingens bekjendelse.

Ht ungt menneske var ude i skoven sammen med nogle venner. Der var han saa uheldig at falde ned af et træ, hvori han var klatret op for at se ud over en nærliggende sø, han knækkede halsen og levede kun et par timer. Lægen blev straks hentet, men der var intet at gjøre uden at give den døende nogle kjælende midler. Presten, efter hvem der ogsaa blev sendt bud, fik derimod mere at bestille. Den unge mand havde som tusende andre ynglinge levet uden at staa i noget hjertesforhold til Jesus; men endnu var han dog bleven bevaret fri for vantroens og fritækeriets smitte. Da presten derfor talte om synd og naade, lyttede ynglingen til med et aabent øre og saa med et trosfast og tillidsfuldt øie paa sjælelægen. De havde talt en del sammen, indtil presten endelig bad for og med ynglingen og velsignede ham. Zuden de stilles, udbrød den døende med en tillidsfuld stemme: „Jesus Kristus tilgiver alle mine synder; jeg gaar hjem; trøst mine stakkels forældre.“ Presten kyssede ham paa panden, sagde farvel og gik. Dette blev dog ikke prestens sidste farvel til den unge ven, for han var neppe kommen hjem, før der atter kom bud til ham om at komme hen til ynglingen. „Da jeg kom hen til hans leie“, fortæller presten, „var han endnu svagere end før. Han bad mig om tilgivelse, fordi han havde bedet mig om at komme, men han havde noget at fortælle mig. Med svag stemme sagde han: Da jeg var 9 aar gammel, slog jeg en smuk kinesisk skaal istykker. Jeg havde ikke lov til at røre ved den, men tog den alligevel og var saa uheldig at slippe den. Jeg kastede skaarene bort, og da min far straks savnede den og spurgte efter den, taug jeg stille. En af vore piger blev be-

skyldt for at have slaet den istykker, hun havde ofte slaet noget itu, derfor mente man, at hun havde havt fat i den kostbare skaal. Men denne gang var hun dog ustyldig — og jeg sagde intet derom, men lod hende faa alle ubehagelighederne. Ak, nu har jeg ingen ro, vil De fortælle mine forældre om min barneshynd; kan jeg ogsaa faa tilgivelse for den af min Herre og Frelser? Jeg kan ikke gaa ud af verden med en usandhed.' — Med taarer i øinene hørte jeg paa ynglingens bekjendelse; taarerne kom ikke over ynglingens barneshynd, men fordi jeg med alvorstrøst maatte sige til mig selv: Og du — og du — hvor meget har du ikke selv, som er uopgjort mellem Gud og dig. — Jeg havde ikke lov til at gaa i mig selv i dette øieblik, for jeg maatte have al min opmærksomhed henbendt paa den døende yngling. Jeg trøstede ham, saa godt jeg kunde, og han lærte at tro, at vi for Jesu skyld har forladelse for alle synder, naar vi erkjender og angreer dem. Da jeg nu skulde sige mit sidste farvel, sagde han med et sidste lysblik i det trætte øie: 'Saa nu er alt sagt — Gud være mig naadig.' Kort efter sov han stille hen." Pastor G. F. Rommel siger tilslut: „Ved hans baare talte jeg til flere hundrede unge mennesker om: 'Salige er de rene af hjertet; thi de skulde se Gud.' Af den døende yngling havde jeg selv hørt en prædiken og en bekjendelse, som traf dybt inde i mit hjerte." — O, maatte vi dog alle lære at gaa i os selv; vi har hver især saa meget, som er uopgjort mellem Gud og os, og der er jo ingen af os, som ved, naar timen kommer, da vi skal aflægge regnskab for, hvordan naadetiden er bleven benyttet af os.

Den, som ofte i tanterne stiller frem for sig denne og den tilkommende verden, og ser stadig paa begge, skal finde, at den første stedse bliver mindre og mindre, medens den anden bliver større og større.

En døende kardinals klagemaal.

Kardinal Mazarin, Ludvig den fjortende af Frankrigs store minister, afgav i sine sidste timer et gribende bevis paa sandheden af det apostoliske udsagn: „Vi har intet bragt med til verden, det er da aabenbart, at vi ei heller kunne bringe noget ud derfra.“ En hofmand, som uden tilladelse var trængt ind i den syge statsmands gemakker, hørte en, som med møie slæbte sig henad gulvteppet i et tilstødende værelse, og idet han i en hast skjulte sig bag et forhæng, saa han Mazarin komme krybende langsomt ind, ventende dødsengelens bud, som var i begreb med at gjenneborre ham med sin skjæbnsvangre pil. Han saa sig rundt omkring, uden at ane, at han selv blev iagttaget. Fra alle tanter skinne ham imøde de kunstskatte, han havde samlet — de eneste gjenstande, naar undtages rigdom og magt, han var i stand til at sætte pris paa. Han betragtede dem længe og med bedrøvelse; hans blik vandrede fra maleri til maleri, fra billedstøtte til billedstøtte, indtil hans angst tilsidst gav sig luft i ord: „Jeg maa forlade alt dette. Hvilken betymring, det har kostet mig at erhverve disse ting! Jeg skal aldrig se dem der, hvor jeg gaar hen!“ Hofmanden, grev Louis de Brienne, hvis øren opfangede denne døendes sukke, erindrede ordene, og da Mazarin var død, lod han dem trykke, selv ubevidst, som en advarsel for alle dem, der samler skatte for sig selv, men ikke er rige i Gud.

Væreren: Helt forskellige ting kan man ikke lægge sammen. Naar 3 adderer 1 faar og 1 ko, saa giver det ikke 2 hjør eller 2 faar. (Ludvig løfter haanden i veiret.) Hvad vil du, Ludvig?

Ludvig: Jamen naar man blander 1 maal vand og 1 maal mælk, giver det dog 2 maal mælk. Det har jeg sør seet; for min far er mælkemand.

Kamp med en slange. *)

"Jeg havde været paa jagt," fortæller en reisende i Indien, "og havde lagt mig ned for at hvile under et træ. Men pludselig bragtes jeg til at styrte op ved et hyl fra mine hunde, og da jeg vendte mig om, fik jeg øie paa en brilleslange, som kom krybende henimod det sted, hvor jeg laa.

I et øieblik var jeg paa benene. Ogsaa slangen havde faaet øie paa mig og vendte sig straks til angreb med udstrakt hoved, funkende øine og stolt høiet nakke. Den hævede sit hoved mindst to fod over jorden og vuggede det frem og tilbage paa en truende maade. Jeg greb til det første det bedste vaaben: en kort bambusstok og slyngede den mod min fiendes hoved. Jeg var saa heldig at træffe den under det ene øie; dyret faldt straks om og blev liggende aldeles ubevægelig. Saavidt jeg kunde forstaa, var den død.

Uden at betænke mig et øieblik greb jeg den bag hovedet og slæbte den hen under nærmeste træ, hvor jeg koldblodig satte mig ned for at kaste et blik ind i dens gab og betragte dens saa berygtede giffænder.

Men medens jeg med en stot forsøgte at aabne dens gab, følte jeg, hvorledes dens legeme begyndte at bevæge sig i min haand, og til min forstrækkelse opdagede jeg, at dyret endnu levede, og at jeg maatte berebe mig til ny kamp med denne saa farlige slange. Jeg behøvede ikke længe at være i tvil derom; thi medens jeg af al magt søgte at trykke sammen dens hals, snoede den sin krop omkring min nakke.

Den, som ved, hvor frygtet brilleslangen er i Indien, og hvor hurtig døden følger paa dens bid, kan gjøre sig en nogenlunde

forestilling om, hvad jeg følte i disse øieblikke; en slags modbydelig gysen trængte sig gennem hele mit legeme, da jeg kendte dyrets klæbrige slyngninger om min nakke. Bistnot havde jeg endnu fast tag om slangens hals, men at holde den saaledes stort længere vilde være mig umuligt.

Jeg merkede, at det trods alle mine anstrengelser lykkedes den at faa trykket sig nærmere mit ansigt. Kunde jeg blot faa gjenboret dens gab med et skarpt instrument, vilde den blive hindret i at bruge sine giffænder, saakremt det lykkedes den at undslippe af min haand. Mit gevær laa foran mine fødder; ladestoffen syntes passende for mit øiemed; men da jeg blot havde én haand fri, var det vanskeligt at faa den løs.

Min haand skjalv paa grund af den voldsomme anstrengelse, mine kræfter begyndte allerede at svigte — da fik jeg tilslut boret spidsen af ladestoffen gennem dyrets underkæve.

Uden lang betænkning slap jeg nu taget om slangens hals, greb ladestoffen med begge hænder og svang den med en kraftig bevægelse over mit hoved og befriede mig paa denne maade fra min fiendes omslyngninger. Disse havde tilslut været af den beskaffenhed, at jeg var nær ved at kvæles. Det faldt mig nu ikke vanskeligt at faa kastet slangen til jorden, hvor den i angst og raseri veltede sig omkring i utallige krumninger, indtil det lykkedes mig at faa gjort ganske ende paa den.

Det første jeg gjorde efter at være bleven kvit min frygtelige fiende var at ile hen til en bæk i nærheden og vaskte min nakke, mit ansigt og mine hænder med koldt vand.

*) Efter dr. C. G. Barth. Erzählungen aus der Thierwelt.

Oplosning paa billedgaaden i nr. 4.

Driv et tuden bort.

Billedgaade.

